

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA
Rambla del mitj, 20.
BARCELONA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA.

Espanya, trimestre. . . . . 8 rals
Antillas (Cuba y Pto. Rico) 46 »
Estranger. . . . . 48 »

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

LOS MORTS S' ACOSTAN.

Espanya guarnint los seus difunts.

L' ATENTAT CONTRA 'L REY.

D. Alfonso tornava del Nort, ahont havia anat á revistar las tropas, detenintse á la tornada á Saragossa.

Al arribar á Madrid, després de entrar al temple de Atocha, ahont vá cantarse un *Té-Deum*, seguia per lo carrer de Alcalá, plassa del Sol y carrer Major.

Passava davant de una botiga de apotecari, número 93. Eran las cinch de la tarde. Lo rey anava rodejat de una brillant escolta.

De repent sona un tiro. Alguns diuen que D. Alfonso, pará 'l caball, exclamant: «Res, aixó no es res.» Altres asseguran que vá passar de llarch com sí no s' en adonés. Lo cert es que á sis ó vuit metros del siti precís ahont lo fet ocorria, ningú vá enterarse de lo que passava.

Lo mateix rey al arribar á Palacio no vá dir-ne res á sa familia y á son servey, ni als ministres y dignataris que allí l' esperavan. Sols ván saberho quan se vá rebre 'l parte oficial.

Algunas donas van ser las primeras que varen senyalar al autor del disparo. Alguns soldats dels que formavan lo cordó varen detenir-lo, contribuhintli la policia, y un dels generals que formavan part de l' escolta de D. Alfonso. No es cert com han dit alguns, que la gent tractés de matarlo sobre el terreno.

Un detall: La pistola no vá trobarse; la bala vá quedar clavada á la casa del davant.

Elli no vá oposar la més petita resistencia. Vá deixarse agafar y vá deixarse conduhir.

La tarde era trista, nebulosa, freda y despacible.

* *

¿Qui era ell?

Un jove de uns 22 anys, de estatura regular, vestit ab un pantalon clar ab franja, jech y hermillas de panyo obscuro, corbata de color ab nus, camisa blanca y gorra de seda. Es moreno, té color sá, dú un petit bigotet, porta 'l cabell rapat, camina ab desembrás, té accions resoltas, mirada freda, casi insolent, lo cap abultat per darrera, los ossos de la cara molt marcats y 'l temperament molt nerviós.

Com dihem no vá oposar la més petita resistencia, vá deixarse portar, vá deixarse conduhir, com una máquina.

Desde 'l primer moment vá confessar de plá lo delicté, vá expressar las sevas intencions, vá dir que 's deya Joan Oliva y Moncusí, que era fill de Cabra, partit judicial de Valls, que havia anat de Tarragona á Madrid per tirar sobre 'l rey; que enganyat per la *Correspondencia de Espanya* feya quatre dias qu' esperava la seva arribada; que era d' ofici boter; que tenia ideas liberals; que no havia donat coneixement á ningú del seu projecte; que una persona que es al Africa l' hi havia proporcionat los recursos pèl viatge; que era casat y tenia una filla; y que ni la seva dona, ni ningú estava enterat dels seus propósitos.

Tot aixó vá dir en la Capitania general: ho vá repetir en lo ministeri de la Gobernació y ho vá confirmar davant del jutje de primera instancia, que vá encarregar-se d' instruir las primeras diligencias y tirar endavant la causa.

* *

Detalls:

Al trobarse en la Capitania general arrostrava las miradas de la gent que 'l contemplava, y ab la major frescura vá treure 's un puro de la butxaca, vá encendre 'l y vá donarhi unas quantas pipadas. Un oficial vá manarli que 'l llansés, y ell dihent que 'ls venian molt cars, vá apagarlo ficantse 'l altre cop á la butxaca.

Estava dret feya molt rato, y dirigintse á un ajudant del general, vá dirli de mala manera, que volia seure, perquè ja comensava á cansarse d' estar dret.

Al péndreli 'l jutje declaraciones, vá dir que ja estava cansat de tantas preguntas.

Alguns suposan qu' estava exultat, y com si patís una excitació nerviosa. Altres lo pintan seré y tranquil. Creyém nosaltres mes aviat lo primer que lo últim.

¿Perqué?

Aném á revelarho.

* *

En primer lloch pèls seus antecedents, que 'ns lo pintan un minyó aixelabrat y estrambótic, separat desde molt temps de la seva familia molt honrada, molt apreciable y molt considerada en lo camp de Tarragona, corrent varias aventuras, servint en una ronda durant la passada guerra civil, casantse després ab una criada, recurrent varios pobles, fent l' apre-

mentatje de boter, prenent la cédula vuit dias avants de anarse 'n á Madrid, venentse las eynas del ofici pochos dias després de haverlas adquiridas, llegint y exaltantse ab la lectura, buscant la soletat, dihent, al enterarse dels crims comesos per Hoedel y Nobiling de Alemania, que no hi havia aquí á Espanya, un home capás de imitarlos, y sobre tot, dadas las circunstancias qu' en lo fet concorren.

Dispara una pistola petita y desgabellada, sistema Lefauchaux, de dos canons y la deixa caure á terra ab un canó carregat.

L' escorcollan y l' hi troban varias cápsulas metálicas, y un dietari, expressant dia per dia tot lo que havia fet desde la seva surtida de Tarragona, contant uns amors extravagants, y acabant ab las següents paraulas: «Son las tres de la tarde: lo rey vá á caball y podré matarlo. ¡Qué poca vida l' hi queda á n' ell y á mí! S' ha acabat lo sainete.»

¿Que significa tot aixó?

Parla de Hoedel y de Nobiling y s' exalta, y tot de un plegat pregunta ab molt interés si lo que ha fet, arribarán á saberho á Tarragona.

¿No s' véu ab tot aixó una naturalesa que no está sana, un afany inmoderat de figurar, un desitj de que 's parli d' ell; una falta de aquella malicia, de aquella reserva, de aquella premeditació calculada, que distingeix casi sempre als grans criminals?

Un home aixís, sigan las que vulgan las sevas ideas, las sevas amistats, las sevas preferencias, no pot ser l' agent de cap societat secreta, no pot ser l' executor de cap resolució formal.

Es un conjunt de nervis, un cervell extraviat, una exaltació, una febre vivent: obra per ell, tot sol, impulsat per un instint, tal vegada cansat de viure, y confiant á la justicia 'l seu ruidos suícidí.

Una de las cosas que vá dir, al ser prés es la següent:

«Jo sóch un bon tirador; inserto una nou á gran distancia; pero no es lo mateix tirar á una nou ó tirar á un rey rodejat de dos escuadrons de caballeria.»

* *

Aquí tenen explicat lo fet y pintat al home. Lo seu retrato, tret en lo mes de Setembre de 1875, es á dir quan tenia 19 anys, lo veuran en aquest mateix número.

Las noticias que hém pogut proporcionarnos sobre 'ls seus antecedents, enviant comissionats á Cabra, Valls y Tarragona las trobaran també més avall.

Gracias á las nostras activas gestions, *La Campana de Gracia* publica avuy lo que no ha pogut publicar encare cap més periódich d' Espanya.

Lo número del disapte lo consagrarem á solemnizar la festa dels mots.

Donarem un número fins allí!

En fi, ja 'l veuran.

Primer contra en Prim.

Després contra D. Amadeo.

Ultimament contra D. Alfonso.

¡Ah! Molta ilustració necessita 'l nostre poble...

No es necessari quitarli la llibertat, ni quitarli res.

Es menester donarli molta instrucció, treureli moltes preocupacions, ferli tenir fé en lo progrés, ferli tenir amor á l' humanitat.

Es necessari, que al concorre á las Exposicions universals no siga com are una de las naciones que se 'n dú més premis pèl ram militar, y ni un sol diploma pèl ram de instrucció pública.

Fins en aquesta guerra que alguns tenen declarada á Catalunya, alguna bona anima ha fet notar que l' autor de l' atentat del carrer Major de Madrid es catalá.

No volém pendre 'ns la pena de rebatre un càrrech que cau per si mateix.

També era catalá y molt bon catalá en Prim, que queya mortalment ferit en lo carrer del Turco.

¿Vá dir res ningú contra 'ls madrilenyos?

Las glorias de las provincias son fecundas; los odis de provincias, semblan disputas d' escaleta, no treuhen nás á res.

Es tanta la aversió que hi ha contra 'l delicté, en lo fondo de todas las conciencias honradas, que 's conta una frase de un gran observador de Alemania, ab motiu del atentat de Hoedel y Nobiling.

Aquest observador era socialista y deya: —Han fet més per l' imperi y per l' actual organizació social aquest perell, qu' en Bismark y en Moltke.

¿Hi ha cap partit, hi há cap escola que prediqui ó que toleri l' assassinat com á medi polítich?

Si hi es, designarla.

Quan los reaccionaris volen aprofitarse de aquestas circunstancias per tronar contra las doctrinas liberals, ó bè se enganyan ó bè tractan d' enganyarnos.

* *

Tots los partits liberals, y fins las escolas més avansadas al allunyar-se de las antigas tradicions, s' acostan y tendeixen, ab més ó menos acert, á la perfecció del home.

Casualment per xó, las ratas de sagristia 'ns tatxan de materialistas, perque per are no 'ns recordém més que d' aquest mon.

Are bè: si l' home es nostre ideal ¿qui negará que no es la vida del home lo més sant y respectable?

Sense l' home, nostre ideal desapareixeria: l' home ho es tot.

Per xó volém la pena de mort fora de las lleys, y l' extravio que conduheix al assassinat fora de las conciencias, fora de las costums... y fins, si fós posible tractar las malalties del anima ab remeys físichs, fora dels temperaments.

Sols una escola hi ha hagut que haja acullit com á medi lícit l' assassinat y 'l regicidi.

Repasant las obras dels jesuitas s' hi troba alguna cosa d' aixó.

Repasant las obras dels jesuitas s' hi troba molt que odiar, molt que reprobar, molt que aburrir.

Si hi há un desdítat com Joan Oliva, que intenta cometre un delicté y al caure en las mans del jutje diu qu' es un liberal;

Si ab motiu d' aixó y sols per aixó 's desencadena contra tots los liberals una persecució inaplacable;

Diguinme ¿no hi ha 'ls mateixos motins per portarla contra tots los Olivas, y hasta per batre todas las olivas, y fins arrencar todas las oliveras?

Fins quan la ira aconsella, es precís ser lògich.

¡Oh! es que 'l regicida 's diu liberal. Senyors, també 's diu Oliva.

Una de las primeras personas que al tenir noticia del atentat comés contra D. Alfonso, vá anar personalment á l' embaixada de París, á deixar lo seu nom, á enterarse del succés y á expressar los seus sentiments, fou l' ex-rey d' Espanya D. Amadeo de Saboya.

¡Vels' hi aquí un rey demócrata, un rey liberal!

Segons lo criteri dels reaccionaris, també haurian de perseguirlo.

En l' any 1872, passant pèl carrer del Arenal varen disparar un trabucasso sobre 'l cotxe en que anava 'l llavors rey d' Espanya, D. Amadeo de Saboya.

Los conservadors no tenian prou brassos per gesticular, ni prou vén per cridar contra 'l govern.

Llavors governavan los radicals: era president del consell de ministres en Ruiz Zorrilla.

* *

¿Que deyan los conservadors? ¡Aquest descuit, aquesta dessidia, aquestas predicacions que 's permeten, aquestas doctrinas que dominan!...

Aixó 'u deyan los més decentes.

Aquells que no 's paran en barras suposavan que 'l trabucasso l' havia fet disparar lo mateix govern, per presentar á D. Amadeo com una víctima, conquistarli alguns aplausos y unas quantas simpatias y sostenir lo trono.

Y las senyoras dels conservadors, per xó l' hian la significativa *peineta*.

* *

Avuy hi ha hagut mutació d' escena.

Avuy ha tingut lloch un atentat contra 'l rey D. Alfonso.
 Avuy no governa en Ruiz Zorrilla, sinó en Cánovas del Castillo.
 Avuy no hi ha predicacions, perque no hi ha llibertat; no hi ha Internacional perque no hi ha dret de associació; no hi ha periódichs que parlin de certa manera, perque la premsa está oprimida; no hi ha més que 'n Cánovas, y molta quietut y molt bastó.
 Y á pesar de tot hi ha regicidis.

Aixó proba tres cosas.
 Qué certs delictes no depenen pas de que 'l govern siga més fort ó més fluix.
 Qué 'ls conservadors, quan movian tant escándol llavors de l' atentat de D. Amadeo lladravan á la lluna.
 Y que avuy lladrán á la lluna també quan demanan que 's treguin los últims restos de llibertat, si es que encare 'us ne queda alguna engruna.
 També proba un altre cosa:
 Que 'ls conservadors son molt sabis, y la proba principal de que 'n son está en que sempre tenen rahó.

¡Gangas!
 A la provincia de Leon hi ha vacants 102 estudis.
 ¿No s' animan? Prenguin lo títol de mestre 'ls que no 'l tingan, y cap á Leon faltan mestres.
 ¿Qué 's pensan! D' aquestas 102 escolas, n' hi ha nou qu' están dotadas ab 90 pessetas anuals...
 ¿Qué tal? No hi fan encare un pensament?...
 Si las creuhen massa grassas poden solicitar-ne alguna de las 93 restants. Las 93 restants están dotadas ab 62 pessetas, ni una més ni una menos.
 ¡Cinch quartos y mitj cada dia!
 Aixó sí, en determinadas épocas del any temen la llibertat de anarse 'n pèl camp á menjar llagostas!

A Solsona tractan de construir una carretera que empalmant ab la de Cardona, posi en comunicació aquella comarca ab lo resto d' Espanya.
 Los capellans de Solsona hi tiran cossas.
 Diuhen que una carretera aixís portará la desmoralisació á Solsona.
 ¡La desmoralisació!... Lo que temen los capellans de Solsona es que no hi arribi 'l carro del progrés, y que no empessoni ab un canonje massa grás.

Ja ha arribat á Madrid de tornada de Sevilla, ahont vá portarlo la policia lo Sr. Pí y Margall.
 Los seus amichs y correligionaris varen dispensarli una acullida cordial y entusiasta.
 Nos alegrém de que l' insigne patrici haja pogut tornar al seno de sa familia.
 Y als que sens més ni més varen pendre 'l y ferli fer un viatge contra sa voluntat, donant lo sobresalt consegüent á sa familia, que Dèu los donga molts anys de vida per demostrar qu' Espanya es la terra de la justícia.

ALS MORTS.

Gent del camp de la quietut que, lluny del mundá bullici, esperén l' últim judici;
 jo 'us felicito: salut,
 ¡Quina satisfacció probó podent parlar ab calaveras!
 Ara soch felís de veras; casi 'm sembla que m' hi trobet!
 Gent que no saben lo qu' es patir del mes petit mal, ni tenen por del fiscal, ni han de pensá ab fi de mes!
 Jo 'us ho dich; la vostra sort es un gran, un gran consol; perque, vaja, un espanyol sols está bè quan es mort.
 En lo vostre tranquil jas, libres d' estra; yas questions, no havén d' armar may rahons entre 'l petroli y 'l gas.
 No teniu ni fums ni llums, ningá 'os crida quan dormiu, y com que no consumiu no paguen res per consoms.
 Ni may us roban lo pis, ni la criada vos enganya, ni teniu, com tota Espanya,

sempre la vida en un fris.
 Ditxosos mil cops vosaltres que en vostres llits no veyeu lo que 's ven per tot arréu, lo que prou veyem nosaltres.
 Ditxosos que no sentiu las xurriacas del govern, ni teniu fret á l' hivern, ni teniu calor á l' estiu.
 ni contemplen com badalla lo pobre treballador, ni havén de tenir cap por de la riera de 'n Malla.
 Un ninxo es lo més tranquil que 's pot dar en nostra terra; un mort sab qu' no s' esguerra perque may no va en carril.
 Ni hi ha perill que la sanch se 'us encengui, com á molts; ni 'us empolvén ab la pols, ni 'us enfanguén ab lo fanch.
 No anant may per Barcelona no cayeu, ni relisqueu, y ¡aixó es gran! no coneixeu ni en Faura ni en Fontrodona.
 Oh! Si abandonar podiau los vostres nius sossegats, al veure tants disbarats que aviat s' entorriariau.

Qua trobessin la nació convertida en un hospici, y uns quans menjant ab defici turró, turró y mes turró;
 Quan vejessin que al istiu la sanch tot ho agosta, y que despres la llagosta devora lo poch que via;
 Quan vejessin sols este'l'as sense ni un, ni un pa á la post, y que 'us clavan cada impost, que 'us fa veure las estrellas;
 Quan voltats us sentirian del clam de 'n Pau y de 'n Pere, de fam y de floxera; de fisco que esclamariau al veure tanta tragedia, tant de gandul y tant pinxo:
 —«Bah, bah! Torneunos lo ninxo, que no volém més comedia.»
 Oh! Si; ¡qui pogués venirhi á viure aquí eternament!
 ¡Y ara que l' Ajuntament 'ns vol fé un nou cementiri!
 Tot 'us va bè: quan arriba lo jorn de vostra diada, troben 'a casa adornada ab ciris y sempreviva.
 Tot, tot se fa per vosaltres.
 ¿Y potsé encara 'us queixeu?
 ¡Si hasta 'ls diputats los feu votant en lloch de vosaltres!
 Per nosaltres sols maranya; per vosaltres gloria y sórts: ja 'n hi dit: tant sols los morts viuen felísos á Espanya.
 Jeyéu, donchs, lo somni etern sans volguer ressucitar; més si 'us volen fer votar, votén tots contra 'l govern.
 Dormiu ab tranquilitat y no tinguen por ni plany. divertius; hasta un altre any: salut y fraternitat.

C. GUMI.

Un anunci que vá sortir en un periódich inglés:
 «Un senyor que acaba de casarse desitja dependre 's de un gos, un mico, un gat y un lloro. Densá que t' senyora no necessita cap més bestia.»
 Es auténtich.

En Sagasta dias endarrera va sortir á cassar. Jo no sé perque s' ha de moure de casa seva, aquest home.
 En Sagasta, confiant ab lo que l' hi prometen los ministerials, fá temps que sense sortir de Madrid no 'n cassa pocas de guatllas!...
 Y que se las empassa sense plomar.

Un rector que era ab los pelegrins vá telegrafiar al seu vicari:
 «Hem arribat sense novetat. Saludos á la Lluçia.»

La Lluçia era la majordona, y al veure 'l telegrama, vá exclamar desconsolada:
 —¿Qué vol que l' hi diga mossen Lluçia: per més que digan, lo pobre senyor rector, per mí ha tingut una desgracia.
 —¿Per qué dihéu aixó?
 —¿Qué no vèu que aquest parte es de doll!

Un pagés de fora á un seu conegut que anava á Barcelona vá encomanarli un mocador de pita per la seva dona.
 —¿Ahont vols que te 'l compri?
 —Al carrer de la Boqueria.
 —¿A quina botiga?
 —No 'm recorda: calla... es una que hi ha un rétol que deu ser lo nom del amo. De nom se diu... se diu... ¿com ne deyan d' aquell balló que manava en Picasso?
 —Vols dir lo Fijo.
 —Just: de apellido 's diu Fijo y de nom Precio: comprame 'l á ca 'n Precio Fijo.

Un dels pelegrins que més cantava Ruja el infierno—brame Satan, un dels que més escándol movia durant la quarantena, vá fer corre 'l porta-monedas del bisbe de Huesca.
 Ell devia pensar, alló que diuhen los castellans:

«Dineros de sacristan
 »Ruja el infierno,
 »Dineros de sacristan
 »cantando se vienen,
 »Dineros de sacristan
 »cantando se van,
 »¡Brame Satan!»

Y qui realment vá bramar van ser los pelegrins de bona fé.

SOLUCIONS.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Se-bas-tiá.
2. ID. 2.ª—Pro-tes-la.
3. ENDAVINALLA.—Casola (K sola.)
 C áceres.
 Valencia.
 Ca Estagena.
 Gua Dalajara.
 Córdoba.
 Santa Ander.
 Segovi A.
4. COMBINACIÓ.—
5. MUDANSA.—Such, Sech, Soch y Sach.
6. GEROGLÍFICH.—Los deutes del joch son sagrats.

I.
 Quarta y tercera Pepet seta Vallvidrera n' hi ha que 's per a pagar la set de la gent de Sarriá.
 Segona y prima es un joeh que te molta acceptació puig qu' ab sols mitja pesseta un se pot omplir 'l sarró.
 Quarta sola es una nota y el tot lector estimat, si 'n posas á la sopa te 'n menjarás un bon plat.

MAL HERBA.

II.
 Governant conservades puch dir sense fer cap mal que quant caiguin los total tots veurem la hu del dos.

PAU SOLA.

ENDEVINALLA.

Teixeiro sens ser velé, més quan vull faig bona feyna y aixó que no tinch talé.

PERE NEGRE.

MUDANSA.

Com que rès me fa patí, á n' el tot ne hi tinch tot tot puig mon tot es massa fi.

VICENT SEDASSOS.

JOAN OLIVA MONCUSÍ.

Joan, Ramon, Francisco Oliva y Moncusí, nasqué en la vila de Cabra á las sis de la tarde del dia 15 de Noviembre de 1855.

Sos pares, honrats pagesos y propietaris, D. Francisco y D.ª Rosa son personas molt apreciadas en la comarca. Tenen quatre fills, d'ells dos varons; lo més gran se dedica al comer en la ciutat de Tarragona y es de una reputació intatxable y de un crédito regonegut. L'altre fill es Joan.

Volent sos pares y germá donarli una educació literaria, á l'edat de 12 anys lo matricularen en l'institut provincial de Tarragona, en las asignaturas de llatí y castella, las quals deixá al poch temps, matriculantse en la de matemáticas.

Las estudiá sense cap profit: á pesar dels esforços y reflexions de sa familia, perdia tots los cursos per falta de asistencia al aula. Sos professors l'hi regoneixian disposició y fins talent; pero era un cap-vert y no hi havia medi de ferli tenir constancia.

Després de toear molts teclas dona entenenent á sos pares de que l'hi deixin estudiar l'escultura; pero encare no entrava en lo taller, ja l'abandonava fastiguejat de las bellas arts.

Del taller del escultor passa á una imprenta, y la deixa també als pochos dias.

En aquest entremitj no perdia l'afició á llegir llibres y periódichs polítics de totes classes. Donat á las aventuras y á una movilitat contínua, eran inútils los esforços de sos bons pares y de son germá gran, pera sentarli aquell cap qu'era una bala de vidre.

Per últim, expontáneament pren l'ofici de boter; compleix l'aprenentaje, y llavors cansat ja de no donar disgustos á sos pares, s' enamora tot de un plegat de una minyona contra la voluntat d'aquestos, romp ab sa familia, s'hi casa, y té una filla d'aquest matrimoni.

JOAN OLIVA MONCUSÍ.

Los debers de la familia l' obligan á treballar: de sota má sos pares y germans l' ausiliau; y ell més d' una vegada demostra repugnancia per una vida tant contraria á sas antigüas costumes y aficions.

Home ja, á un carácter adust y dur y á una apariencia de home cap-ficat uneix un cor sensible. Quan vèu una desgracia 's con mou y fins alguns cops se l' hi omplan los ulls de llágrimas. Algú l' havia vist compartint lo poch que tenia ab altres més necessitats qu' ell; pero no deixava may la melancolia, y algunas vegadas fins havia manifestat propósitos de suicidi.

¡Qui sab si buscava la mort per qual-sevol medi, y 'l desitj de morir vá impulsarlo á cometre sa darrera calaverada!

Ultimament havia manifestat á algú de sa familia desitjos de anarse'n á Alger, y fins los havia demanat diners pèl viatge. Sos germans varen facilitar-hi, y quan esperavan noticias sevas, arribá la del atentat del carre Major de Madrit.

¡Terrible cop per sa honrada familia! ¡Terrible cop que no 'l mereixia!

Tota la comarca, sense distinció de partits ha anat á manifestar á aquests desgraciats pares y germans lo més tendre interès, lo condol més afectuós.

Lo pare de Joan Oliva, delicat de salut, en aquestas horas tal vegada está agonisant; y no pot pintarse la consternació del resto de la familia. Lo disparo del carrer Major haurá mort tal vegada á un pare laboriós y apreciat de tots los qui 'l coneixian.

Lo Jutjat de Tarragona es digne d'elogi. Ha comprès la situació de aquesta familia, y ha conciliat lo cumpliment de son deber ab una delicadesa que l' honra. Nosaltres l' hi tributém un aplauso.

Los anteriors datos son autèntichs, son lo fruit de nostres laboriosas investigacions.

QUADRAT DE PARAULAS.

Omplir los punts ab lletres que llegidas vertical y horizontalment diguin: la 1.^a ratlla lo que puch ser si 'm caso; la 2.^a, lo que tenen las cadeneras; la 3.^a, el nom d' una dona y la 4.ª, lo que son més nees.

PEPIS.

TRENCA-CLOSCAS.

Bisbal, Granollers, Sabadell, Francoll, Cambrils, Granadella, Manresa, Alcover y Ullastrell. Posar aquestos noms en columna de modo que formen lo nom d' una capital de provincia.

FUSTÉ QUE NO ES FUSTÉ.

CONVERSA.

- Toni jahont vas?
- Cap á la Mata.
- Las matas son al bosch.
- Be vull dir á Barcelona.
- ¡Sil que hi vas á fer.
- A comprar un... á casa del... endevina el que y á casa de qui ho vaig á comprar.

COMICH D' HORTA.

GEROGLIFICH

:: + 1 Nilo
MAIG
S. al 3
L. A. Ter
Re

PAU SOLA.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Miti

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 41 y 43.

COSAS D' ACTUALITAT.

Han caigut algunas fullas.

Y ha s guit plovent.

E hi han hagut bolets.

Efectivament han caigut fullas.

Efectivament encara plou.

Efectivament.....